

tuiivat näiden kenttien omistuksesta, ja kun eivät kyenneet rauhallisesti ratkaisemaan riitaa keskenään, niin he yllyttivät Turkin ja Kreikan tappelemaan toisiaan vastaan. Tulos oli se, että puolet Kreikan kansasta on pyyhkäisty pois maan kamaralta ja Vähä Aasia muuttunut teurastuskentäksi. Mutta mitä on muutama satatuhatta ihmistä silloin kuin öljy on vaaralle alttiina.

Petroleumin tuotanto ja jalostaminen muodostaa suuruudessaan toisen teollisuuden Yhdysvalloissa. Tämä teollisuus, ynnä kaikki sen eri haarat, edustaa kymmenestä kahteentoista biljoonan dollarin pääomaa. Erityisesti on mielenkiintoista kun muistellemme, että vuonna 1906 oli öljytuotantoon sijoitettu ainoastaan kolmeneljättösojaa biljoonaa dollaria. Seitsemäntoista vuoden ajalla on sijoitetun pääoman suuruus kasvanut viittätoista kertaa suuremmaksi. Sitä voi jo sanoa nopeaksi kasvamiseksi. Mistä nämä biljoonat ovat kotoisin? Ne ovat voittoja, joita öljypohatut ovat kiskoneet työläisiltään — mistä muusta ne olisivat tulleet.

Vuonna 1920 oli maailmassa kaikkiaan 277,000 öljykaivoa, joista 258,000 tai 93 prosenttia oli Yhdysvalloissa. Maailman öljytuotanto samana vuonna oli 1,900,000 tynnyriä joista yli 70 prosenttia tuotettiin Amerikan Yhdysvalloissa. Tähän päivään mennessä on maailman yhteinen öljytuotanto kaikkiaan 8,743,000,000 tynnyriä josta Yhdysvallat ovat tuottaneet 5,430,000,000 tynnyriä eli arvioltaan 63 prosenttia. Siis, me näemme, kun on kysymyksessä öljyn anastaminen, että Yhdysvallatkin on ollut ympärillään.

Yhdysvalloissa on öljyn puute.

Mutta vaikka Yhdysvallat viime vuoden aikana tuotti 62 prosenttia maailman raa-kaöljystä, niin kuitenkin tyydyttääkseen

omien teollisuuksien tarvetta, täytyy sen tuottaa seitsemäntoista prosenttia ulkomailta, pääasiallisesti Meksikosta. Puolet Standard Oil Yhtiöiden pääomista on sijoitettu ulkomaille — Meksikoon, Tšekko-Slovakiaan, Etelä-Amerikkaan, Canadaan ja Kiinaan. Että Amerikan kapitalistinen tuotantojärjestelmä kykenisi edistymään ja olemassaoloon jatkamaan, täytyy sen saada öljyä hinnalla millä tahansa ja mistä tahansa.

Öllyteollisuudesta saadut voitot ovat tavattoman suuret. Ei missään muussa teollisuudessa ole voittomäärän suhdeluku niin suuri ja työläisten riistäntä niin perinpohjaista, kuin öljyn. Esimerkiksi Prairie Pipe Line Co., yksi Standard öljy-yhtiön haaroista, teki tätä edellisen vuoden aikana 20 miljoonaa dollaria nettovoittoa, tai 41 prosenttia kiinnitetystä pääomasta. Ei ole ihmeteltävää, että jotkut öljy-yhtiöt maksavat virkailijoilleen 100,000 ja 125,000 dollarin vuosipalkkoja.

Öllytyöläiset järjestykää.

Opetus, jota tällä ajetaan öljytyöläisille antaa on se, että he pitävät käsissään Amerikan koko teollisuuden. Mitä voisivatkaan he tehdä, jos olisivat järjestyneitä.

Jos he olisivat tiiviisti järjestyneitä, niin voisivatko he tehdä työnantajilleen mitään vaatimusta, jota työnantajat eivät heti täyttäisi? Öljyherrat Californiassa, Texasissa, Oklahomassa, Wyomingissa ja muissa valtioissa myöntäisivät mielellään työläisilleen kaksikymmentäviisikin dollaria päivässä palkkaa, jos he vain niin tehden saisivat omaisuutensa pitää.

Mikä olisi 25 dollaria palkka päivältä? — vähäpätöinen. Se tuskin tekisi pientäkään koloa öljypohattain kultakasoihin.

Suom. F. W. M...

MISSÄ ON LUOKKIEN VÄLINEN RAJA

KYSYMYS siitä missä on luokkien välinen raja, on ollut suuren väitteilyn alaisena kautta maailman, työväestön keskuudessa. Luokkarajan tunteminen on välttämätön, ennenkuin voidaan perustaa työväestön taisteluliike todelliselle yhteiskuntakehityksen pohjalle.

Nykyisessä yhteiskunnassa on kaksi luokkaa: omistava ja omistamaton. Omistava luokka omistaa tuotannon ja jaon välineet ja työväenluokka ainoastaan työvoimansa. Tästä johtuukin, että kumpaisenkin luokan pyrkimys ja maailmankatsomus on erilainen. Tunteaksemme tarkalleen luokkara-

jan, on meidän ymmärrettävä että kaikki joiden asema ja taloudelliset edut ovat samallaiset, kuuluvat samaan luokkaan.

Kun väitetään, että pienviljelijä ja porvari kuuluvat työväenluokkaan, poiketaan pois Marxilaisesta ajatuskannasta. Ei havaita, että nämät ainekset ovat erilaisessa yhteiskuntataloudellisessa asemassa kuin työläiset. Se tekee heidän pyrkimyksensä ja maailmankatsomuksensa vastakkaiseksi työväestön pyrkimyksiin nähden. Vaikka heidän taloudellinen asemansa on yhtä huono kuin työläistenkin, ja joutuvat tekemään työtä yhtä suuressa määrässä kuin työläisetkin, niin se ei tee heidän yhteiskunnallista asemaansa työläisten kanssa samanlaiseksi, niin kauan kuin he omistavat tuotannon välineet, joiden kautta hankkivat elämänsä. Tuotantovälikappaleiden omistajina he eivät myy työvoimaansa kuten työläiset, vaan ovat itsenäisiä tuottajia, jotka myyvät tuotteitaan. Tämä synnyttää etujen ristiriitaisuuden. Maanviljelijä, joka tuottaa kauppaa varten, haluaa asada tuotteistaan hyvän hinnan, sillä se on hänelle eduksi. Työläinen sitävastoin tahtoi siitä maksaa mahdollisimman vähän. Sillä mitä vähemmällä hän voi niitä ostaa, sitä edullisempaa se on hänelle. Näinollen nämät ainekset eri yhteiskunta-asemansa perusteella eivät voi kuulua samaan luokkaan.

Samalla tavalla pikkuporvari, joka omistaa jonkin pikkuliikkeen, joutuu työläisen kanssa vastakkain silloin, kun hän myy työläiselle tavaroita. Pienliikemiehen suhde työläiseen on sama kuin pienviljelijänkin. Me siis näemme että kaikki ainekset, jotka hankkivat elämänsä kauppaamalla työvoimaansa, eivät kuulu työväen luokkaan.

Myöskin on otettava huomioon yksi seikka, nimittäin se kun sanotaan, että työläinen, joka käyttää työssä omistamiaan työseiteitä, kuuluu myöskin omistavaan luok-

kaan. Mutta nämät eivät ole hänelle mitkään tuotannon välineet, vaan työaseet, joita käyttäen hän saa määrätyn palkan työstään. Ne eivät muuta hänen yhteiskunnallista asemaansa, koska hän niitä käyttäen ei voi työskennellä itselleen, vaan sille, joka omistaa raaka-aineet.

Nämät edelliset seikat eivät ole ainoat, jotka ovat tehneet luokkarajan tuntemisen vaikeaksi, vaan löytyy aineksia, jotka elävät ainoastaan palkkatyöstä, mutta eivät voi kuulua työväenluokkaan siksi, että se työ mitä he tekevät, aiheuttaa heidän toimintansa vastakkaiseksi työväestön etuihin nähden. Esimerkiksi henkilöt, joilla on määräämisvaltaa työläisten yli. Näitä ovat työnjohtajat ja kaikki virkailijat, jotka pitävät porvarillista valtaa yllä, aina poliisista korkeampaan ministeriin tai presidenttiin asti. Näemme, miten kapitalistiluokka ei palkkaa työnjohtajaa yksinkertaisesti siinä tarkoituksessa, että työ tulee kunnollista, vaan työnjohtajan pitää myöskin katsoa sitä puolta, että työläiset tekevät työtä mahdollisimman paljon, ja näin hän joutuu toimimaan työläisiä vastaan; ja siksi ei voi kuulua työväenluokkaan.

Nämät seikat järjestöme I. W. W. on ottanut huomioon järjestäessään työläisiä. Ja siksi se onkin terveellä luokkataistelun pohjalla seisova liike. Se ei hyväksy vieraita aineksia, vaikka niiden elämän suhteet olisivat kuinka alhaiset kun niiden yhteiskunnallinen asema on erilainen, kuin työväestön, sillä se määrää toiminnan erillaisuuden.

Mikään järjestö, joka ei ota näitä huomioon, ei ole työväestön etuja ajava liike, olkoonpa niiden periaatteissa tai niitä edustavissa kirjoituksissa kuinka vallankumouksellisia fraaseja hyvänsä, niin se ei muuta asiaa.

Card No. 431548.

KANNATKO LEIVISKÄSI VAI OLETKO NE KÄTKENYT

KAHDEN ENKYMMENTENEN vuosisadan ensimmäinen neljännes, joka piakkoin on umpeen kulumassa, on historian vaiherikkainta aikaa. Siitä tuskin on yhdellekään ajattelevalle ihmiselle epäilystäkään.

Suuret koneelliset keksinnöt ovat vuositamme vaiheella saaneet siksi huomattavia

syäyksiä eteenpäin, että joitain vuosia sitten ei sitä voitu vielä kuvitellakaan. Sen aikainen historia on vaiherikkasta ja opettavaisista.

Jos nyt ylimalkaisesti ajattelisimme, että esivanhemmillamme olisi tilaisuus nousta leposijoiltaan vertailemaan heidän aikakauttaan meidän nykyiseen koneteollisuus-